

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 marca 2020 r.

Pozycja 91

POSTANOWIENIE z dnia 31 grudnia 2019 r. Sygn. akt Ts 133/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 kwietnia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.P.

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 30 sierpnia 2018 r. (data nadania) K.P. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność:

1) § 2 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, ze zm.) w zakresie, w jakim stanowi podstawę do ustalenia wysokości wpisu sądowego, a także podstawę uiszczenia wpisu sądowego od skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego z art. 64 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 84 w związku z art. 217 oraz art. 2 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2) art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302) w związku z § 2 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zakresie, w jakim dopuszcza ustalenie wpisu sądowego w kwocie 10-krotnie wyższej niż wartość przedmiotu zaskarżenia z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji;

3) art. 233 ustawy, o której mowa w punkcie drugim w zakresie, w jakim stanowi podstawę ustalenia wysokości wpisu sądowego w akcie rangi podstawowej z art. 64 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 84 w związku z art. 217 oraz art. 2 w związku z art. 92 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji;

4) art. 220 § 1 i 3 w związku z art. 230 w związku z art. 233 ustawy, o której mowa w punkcie drugim w zakresie, w jakim warunkuje dokonanie czynności sądowych od uiszczenia wpisu sądowego, którego wysokość została szczegółowo ustalona w akcie rangi podstawowej z art. 64 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 84 w związku z art. 217 oraz art. 92 w związku z art. 2 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, doszło do naruszenia praw ekonomicznych obywatela przez ingerencję w jego prawo własności z uwagi na obciążenie opłatą skarbową, której podstawę stanowił akt rangi podstawowej.

Skarżący uważa, że ustalenie wpisu sądowego w kwocie 10-krotnie wyższej od wartości przedmiotu zaskarżenia ogranicza jego prawo do sądu przez wprowadzenie nieuzasadnionych barier ekonomicznych, utrudniających rozpoznanie sprawy sądowoadministracyjnej.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2018 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

1) dokładne wyjaśnienie, w jaki sposób każdy z zaskarżonych przepisów narusza prawa podmiotowe skarżącego wskazane w *petitum* skargi konstytucyjnej;

2) udokumentowanie daty doręczenia orzeczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

3. Pismem z 28 grudnia 2018 r. pełnomocnik zawiadomił Trybunał Konstytucyjny, że nie otrzymał zarządzenia sędziego TK wzywającego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, mimo że skarżący to zarządzenie (przesłane na ten sam adres co adres pełnomocnika; [...]) otrzymał. Jednocześnie zwrócił się z prośbą o ponowne przesłanie odpisu zarządzenia.

Trybunał Konstytucyjny ponownie przesłał pełnomocnikowi zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2018 r.

4. W piśmie z 25 stycznia 2019 r. skarżący odniósł się do stwierdzonych przez Trybunał Konstytucyjny braków formalnych skargi konstytucyjnej.

5. Postanowieniem z 9 kwietnia 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu z uwagi na brak właściwego udokumentowania daty doręczenia skarżącemu ostatecznego rozstrzygnięcia, co uniemożliwia ustalenie, czy skarga została wniesiona w wyznaczonym ustawowo terminie.

6. Pismem z 10 maja 2019 r. pełnomocnik powiadomił o braku kierowanej do niego korespondencji wskazując zarazem, że postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 kwietnia 2019 r. zostało wysłane do skarżącego pod niewłaściwy adres, czyli adres kancelarii pełnomocnika ([...]). Jednocześnie zwrócił się z prośbą o ponowne przesłanie odpisu postanowienia.

Trybunał ponownie przesłał pełnomocnikowi wnioskowane postanowienie wyjaśniając, że korespondencja kierowana zarówno do skarżącego jak i pełnomocnika została przesłana na ten sam adres, czyli adres pełnomocnika, ponieważ w skardze konstytucyjnej pełnomocnik wskazał adres swojej kancelarii jako adres skarżącego.

7. Pełnomocnik skarżącego 13 czerwca 2019 r. złożył wniosek o przywrócenie uchylonego terminu do wniesienia zażalenia wyjaśniając, że kierowana do niego korespondencja z Trybunału Konstytucyjnego została odebrana przez nieupoważnionego do tego pracownika

spółki prowadzącej działalność gospodarczą pod tym samym adresem. Korespondencja została przekazana pełnomocnikowi 6 czerwca 2019 r.

Wraz z wnioskiem pełnomocnik skarżącego wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 kwietnia 2019 r., zarzucając Trybunałowi:

- błędną wykładnię art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, przyjmującą, że oświadczenie skarżącego o osobistym odbiorze przesyłki sądowej w placówce pocztowej oraz odcisk pieczęci na odpisie orzeczenia o treści: „Wpłynęło 30.05.2018” nie wypełniają ustawowego obowiązku udokumentowania daty doręczenia ostatecznego rozstrzygnięcia skarżącemu;

- błędną wykładnię art. 142 § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.) w związku z § 4 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1222) przyjmującą, że osoba fizyczna może udokumentować odbiór korespondencji w placówce pocztowej w inny sposób niż oświadczenie o odbiorze;

- niewłaściwą subsumpcję art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK przez przyjęcie, że zachodzą przesłanki do odmowy nadania skardze dalszego biegu w sytuacji, gdy skarżący usunął wszystkie braki wskazane w zarządzeniu sędziego TK.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Z uwagi na fakt, że postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej zostało ponownie wysłane pełnomocnikowi i odebrane przez niego 4 czerwca 2019 r., Trybunał uznał, że termin do wniesienia zażalenia biegnie od tej daty, dlatego zażalenie wniesione 13 czerwca 2019 r. (data nadania) przyjął za wniesione w terminie.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu był brak właściwego udokumentowania daty doręczenia skarżącemu ostatecznego rozstrzygnięcia, uniemożliwiający ustalenie, czy skarga została wniesiona w wyznaczonym ustawowo terminie.

Obowiązek udokumentowania daty doręczenia wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 77 u.o.t.p. TK spoczywa, zgodnie z art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK na skarżącym i polega na wskazaniu właściwego dowodu.

Odbiorca pisma sądowego nie otrzymuje wprawdzie od urzędu pocztowego dokumentu potwierdzającego fakt skutecznego doręczenia przesyłki, ale otrzymuje przesyłkę w kopercie, na której widnieje jej numer, dzięki któremu można ustalić w jakiej placówce pocztowej i kiedy przesyłka została odebrana.

Z tego względu oświadczenie skarżącego o tym, że odebrał orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego 30 maja 2018 r. nie wypełnia ustawowego obowiązku udokumentowania daty doręczenia ostatecznego rozstrzygnięcia skarżącemu. Trybunał stwierdza tym samym, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

Dołączone do zażalenia pismo z Wydziału Informacji Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 stycznia 2019 r. potwierdza, że postanowienie tego sądu z 10 maja 2018 r., zostało doręczone skarżącemu 30 maja 2019 r. W ten sposób brak formalny polegający na udokumentowaniu daty doręczenia skarżącemu orzeczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, został usunięty, ale dopiero w momencie złożenia zażalenia, czyli ze znacznym przekroczeniem terminu do usunięcia braków formalnych i nie może być uwzględniony.

Trybunał zwraca również uwagę, że wniesione w sprawie dokumenty wskazują na brak profesjonalizmu oraz dochowania należytej staranności przez pełnomocnika skarżącego.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.